

Bayrak Düşmedi...

Kızım Müge Kanuni Er bir seminer dönüşü bana “Anne biliyormusun bu seminerde kiminle tanıştım” dediği zaman çok heyecanlandım. Seneler önce Ege Üniversitesi’nde okurken asistanım olan Cemal Koç’la beraberlermiş. Bu konuşma beni eski senelere götürdü. Ege Üniversitesi Matematik Astronomi Bölümü’nde 1966-1970 döneminde okudum. Bu arada matematik derslerimizin bir kısmına Cemal Koç asistan olarak gelirdi. Otoriter bir hocaydı. Korkardık... Ama öyle güzel problem çözer ve anlatırdı ki korkumuz geçer derse konsantre olurduk.

Seneler sonra Doğu Üniversitesi’nde kızımınla beraber çalıştıklarını duyunca onu ziyaret etmek istedim. Zorlu bir yolculuktan (Otobüs şoförünün beni yanlış durakta indirmesi sonucu elimde koca bir çanta bir hayli yürüyerek) sonra Doğu Üniversitesi’ne vardım. Cemal Hoca ile seneler sonra karşılaşmam çok heyecanlıydı.

Eski sert Cemal hoca yoktu. Yumuşak ve seven bir Cemal hoca vardı... İyi ki o gün oraya gitmişim... Rahat uyu Cemal Hocam.

Ülker Kanuni (Güventürk)

Sevgili Cemal Koç hocamla genç bir yardımcı doçentken bir kongrede tanışmıştım. Daha sonraları gittiğim her kongrede onun güler yüzünü, insancıl tavırlarını aramak bir alışkanlık oldu. Cebir çalışanların, aynı zamanda tüm matematikçilerin hem Cemal Abisi hem Cemal Hocası oldu. Kendisini son zamanlarda sıklıkla arayamamıştım. Dolayısıyla rahatsızlığından da haberim olmamış. En son üç ay kadar önce kendisine çeşitli şekillerde ulaşmayı denediysem de ulaşamamış, bir kongrede nasılsa rast geliriz demiştim kendi kendime. Kısmet değilmiş. Nur içinde yat Cemal Hocam, mekânın cennet olsun. Bizler seni hiç unutmayacağız.

Naci Cangül

Cemal Ağbi ile ODTÜ’de uzun yıllar beraber çalıştık ama Kıbrıs’taki daha kısa süreli beraberliğimizin bende ayrı bir tadı vardır.

1994 Şubat’ında ODTÜ’den izinli olarak Doğu Akdeniz Üniversitesi’ne gittim. Cemal Ağbi bir süredir oradaydı, ama ilk birkaç gün rastlaşmadık. Sanırım üçüncü ya da dördüncü günümüdü, ofislerimiz

de karşılıklı, öğlen vakti görüştük. Beni aldı, bina-
dan çıkıp arabasına yöneldik. Arabaya bindik ve bir yerlere doğru sürmeye başladı. Ben herhalde bir yerlerde yemeğe gidiyoruz diye düşündüm ama sadece köy yollarında araba sürüp lafladık. ODTÜ’den konuştuk, Doğu Akdeniz’den konuştuk, matematik konuştuk, havadan sudan konuştuk. Bu bir saatten fazla sürdü, sonra ofislerimize geri döndük.

Cemal Ağbi’yi tekrar görmek hoştu, sohbetimiz çok keyifliydi ama neden dağ tepe dolaştığımızı başta anlayamamıştım. Sonra anladım, özellikle doğanın yeşermeye başladığı o mevsimde dağ tepe dolaşmak insana başka bir huzur veriyordu; sonra ben de sık sık dağ tepe dolaşmalarına çıktım. Benim için hâlâ Kıbrıs’ın en güzel taraflarından biri doğa ve doğanın verdiği huzur.

Doğa ve huzur severliğimiz Kıbrıs boyunca sürdü. Cemal Ağbi ve Rukiye Abla ile ailece gittiğimiz piknikler, Güzelyurt taraflarına tavşanları görmeye gitmemiz hiç unutmayacağımız anılar arasında.

Albert Erkip

Tosun Bey’in kötü haberi veren sesi nemliydi. Çok üzgündü. “Matematik Dünyası fikrini o ortaya attı, dedi. Ben önce inanmadım derginin başaracağına ama bak oldu. O olmasaydı bu dergi de olmazdı.”

Bir gün bir sempozyumun akşam yemeğinde öğleden beri aklımda olan bir cebir sorusunu yanımdakiyle tartışıyorduk. Klasik ama hiç de basit olmayan bir problem. Hemen karşımda oturan Cemal Bey’e anlattım. Yanıtı o an verdi. Üstelik takıldığım yeri tahmin ederek! Böyle bir önsezi ancak matematiği kendi kendine öğrenmiş birinde bulunabilir. Zaten bu çorak topraklarda yetişmiş biri kendi kendine öğrenmesin de ne yapsın?

En son Antalya Cebir Günleri’nde gördüğümde, “Aslan gibisiniz Cemal Bey!” demiştim. Gerçekten de yüzünden he zamanki gibi enerji fışkıırıyordu. “Sen görünüşe aldanma...” deyip amansız bir hastalıkla boğuştuğunu ima etmişti.

Henüz yaşlanmamıştın Cemal Bey. Görevini fazlasıyla yapmış birinin huzuruyla uyu. Bayrak düşmedi, herkesin kazanacağı yarışa devam...

Ali Nesin